

РЕШЕНИЕ

№ 5160

гр. София, 07.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 16.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2358** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 АПК, вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Ищецът [фирма], ЕИК[ЕИК], твърди в исковата си молба, че наказателно постановление № 543/17/21.02.2018г. на началник митница Столична е отменено с Решение № 8399/30.12.2019г. по описа на АССГ, III -ти касационен състав, постановено по к.адм.д. № 518/2019г. В съдебното производство по обжалване на НП е представляван и защитаван от адвокат, за което направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4800.00 (четири хиляди и осемстотин) лева, с включен ДДС. Адвокатското възнаграждение е платено по банков път на 08.03.2018 г. Претендира вреди в размер на направените разноски от 4800 лв, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт -НП, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска, до окончателното им изплащане.

Ищецът в съдебно заседание чрез процесуалния си представител моли исковата молба да бъде уважена и бъдат присъдени разноските в настоящето производство. Представя писмена защита.

Ответникът в представения писмен отговор и в съдебно заседание оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Моли същия да бъде отхвърлен. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в настоящето производство. Представя писмена защита.

Представителят на СГП изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

От приложеното НАХД №6124/2018 г. на СРС, се установява, че с Решение № 8399/30.12.2019г. по описа на АССГ, III-ти касационен състав, постановено по к.адм.д. № 518/2019г. наказателно постановление № 543/17/21.02.2018г. е отменено . Със същия съдебен акт е отменено Решение № 546827/27.11.2018г. на СРС, 3-ти състав, по нахд № 6124/2018г., с което наказателното постановление е било потвърдено.

Настоящият ищец е бил представляван в производството пред СРС чрез надлежно упълномощаване на „Адвокатско дружество С. - Д.“, вписано в Регистъра на Адвокатските дружества под парт.№ 411, т.7, стр.95, по ф.д.№ 641/2015г. по описа на СГС, ФО. Процесуалният представител, от своя страна е преупълномощил съдружникът адв. Л. С., да представлява [фирма] до приключване на делото във всички съдебни инстанции. Адвокатските пълномощни са представени в оригинал по нахд № 6124/2018г. по описа на СРС, 3-ти състав/ л.23 и 24/.

За предоставената адвокатска защита, [фирма] е заплатил на „Адвокатско дружество С. - Д.“ възнаграждение за съдебно обжалване на НП № 543/17/21.02.2018г., издадено от началника на Митница „Столична“ в размер на 4800.00 (четири хиляди и осемстотин) лева, с включен ДДС. Адвокатското възнаграждение, видно от представените по делото фактура № 106/28.02.2018 г./л.29/ и банково извлечение от ПИБ от 08.03.2018г. /л.30/ е платено по банков път на 08.03.2018 г.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност, следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, искът е основателен.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменено обжалваното НП. Този акт, макар и да не представлява индивидуален

административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменено наказателното постановление не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 и сл. АПК. Ето защо, е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г., при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Ищецът не би ангажирал адвокат и не би заплатил адвокатско възнаграждение, ако не бе издадено незаконосъобразното НП. Намаляването на неговото имущество, поради заплащане на адвокатско възнаграждение, е предизвикано от издаването на акта. В този смисъл, издаденият от административния орган акт е необходимо условие за съществуване на договора за правна помощ и съдействие, сключен именно с цел- защита срещу конкретния акт.

Съдът приема, че адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Следва да се има предвид също, че в производствата по Закона за административните нарушения и наказания, субсидиарно са приложими правилата на НПК, които не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона към датата на приключване оспорването на НП не е бил предвиден ред за присъждане на направените в тези производства разноски, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производството, приключило с отмяна на постановлението, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, която не е възстановена, и за която ответникът дължи обезщетение на основание чл.4 от ЗОДОВ /в този смисъл и ТР №1/15.03.2017 г. по ТД №1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

В случая е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт. По делото, приключило с отмяна на обжалваното наказателно постановление от съда, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт. Видно от приложените по делото фактура № 106/28.02.2018 г./л.29/ и банково извлечение от ПИБ от 08.03.2018г. /л.30/, ищецът е заплатил по банков път преди приключване на производството възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 4800 лв. Съдът намира за ирелевантно, с оглед предмета на доказване, обстоятелството налице ли е надлежно осчетоводяване на направения разход/ респ.-приход/, доколкото последното касае единствено спазване правилата, установени в ЗСч. По подобни аргументи, съдът намира за неотнормими към правния спор и доводите за недоказаност на факта че упълномощеният адвокат е заплатил

дължимите данъци върху полученото възнаграждение.

В настоящото производство не е направено възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар по оспорването на отмененото НП. Ето защо, съдът не дължи произнасяне по този въпрос. Независимо от това, счита за удачно да посочи следното:

В мотивите си по Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., Общото събрание на ВАС приема, че съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", тоест да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган неправомерно увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

В случая, минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение за една инстанция, съобразно разпоредбата на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и стойността на санкцията – 18 973,64 лева, възлиза на не по-малко от 1200 лв.

За да прецени дали претендиращият размер на дължимото обезщетение е справедлив и обоснован, съдът съобрази, че се касае за налагане на сравнително висока санкция и прилагане на допълнителна принудителна мярка – отнемане предмета на нарушение с митническа стойност, равна на определеното наказание. Взе предвид и че производството е протекло пред две инстанции, като са проведени няколко съдебни заседания, в които пълномощникът на ищеца е участвал активно, представил е и писмени бележки.

При тези обстоятелства, съдът счита, че не са налице законови предпоставки за намаляване на сторените в хода на съдебното оспорване на НП разноски.

Предвид изложеното, съдът намира предявената искова претенция за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, равняващо се на съответните съдебни разноски, свързани с отмяната на наказателното постановление за основателна, поради което следва да бъде уважена в пълен размер, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска /съобразно петитума на исковата молба/ - 27.02.2020г., до окончателното изплащане.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за заплащане на разноските, направени в настоящото производство е основателна.

Съгласно нормата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Последната възлиза на 25 лева. Ищецът претендира адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева, макар да представя доказателства за заплатено такова в размер на 2400 лева /пълномощни, фактура и платежно нареждане/ л.8, 9,49 и 50/. Излага съображения, че посоченият

по-висок хонорар е за цялото производство, включително и при евентуално такова по оспорване на настоящия съдебен акт.

Съдът намира възражението за прекомерност за неоснователно. Адвокатският хонорар, претендиран пред настоящата инстанция възлиза на двойния на минималния по чл. 8, ал.2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. и е съизмерим с фактическата и правна сложност на делото. Последният държи сметка и за специфичните отношения на доверие между клиент и адвокат, които съдът намира, че също подлежат на оценяване.

Съобразно това, че предявеният иск е уважен в пълен размер, в тежест на ответника следва да бъде възложено да заплати на ищеца всички направени разноски от 1225 лева /ДТ-25 лева и адвокатско възнаграждение – 1200лева/.

Предвид изхода на правния спор, а и с оглед актуалната практика на ВАС, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Мотивиран от горното Административен съд - София град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ“ със седалище и адрес [населено място], [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление:1000 С., СО Район „С.“,представявано от К. С. К. - управител на дружеството, сумата от 4 800 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно законната лихва върху тази сума, считано от подаването на исковата молба на 27.02.2020г., до окончателното и изплащане.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ“ [населено място], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], с посочен адрес, разноски по делото в размер на 1 225/хиляда двеста двадесет и пет /лева.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: